ANUL XXIV Nr. 295 — 6 PAGINI 1000 LEI — Număr special de Crăciun

Taxa Poștală plătită în numerar
Conform aprobării Direcțiunii
Generale P. T. T. cu Nr. 84.146/945

Miercuri 25 Dec. 1946

GAZETA SPORTURILOR

BIROURILE: Str. Ing. A. Saligny, 2 BUCUREȘTI

TELEFOANE:
Direcția 6.13.65
Secretariatul 5.91.86
Administrația 5.91.86
Tipografia 3.26.60

Apare sub conducerea unui comitet de direcție

ABONAMENTE 3 LUNI: Particulari . . . 30.000 lei; Autorități, Instituții și Cluburi . . . 68.000 „

PROPRIETAR S. A. „GAZETA SPORTURILOR
Administrator Delegat: Al. Iliescu
Înscris Trib. Ilfov sub Nr. 282/938

ALT CRACIUN...

Creștinătatea întreagă serbează azi din nou ziua nașterii Domnului. Povestea sfântă a Pruncului din Nazaret e veche și respectarea unei noui aniversări este fericit prilej de bucurie.

Așa ne-am pomenit copilăria: cu traista, puțină căciulă, ceva mai mult ger și gonă de noapte și zori.

«Bună dimineața la Moș Ajun».

De multe ori înfruntam zăpadă și viscol de multe ori ne întorceam cu traista goală. Dar niciodată necăjiți.

«Sculați, sculați boieri mari»...

Glas de copil în noaptea Ajunului: Tae vântul fața și mâinile au înghețat pe băț. Căciulile se înfundă pe urechi și colindul merge mai departe.

Așa ne-am dus copilăria ani și ani...

Azi azi copiii cântă cu glasul puțin mai sfios, fiindcă sunt mulți care au uitat de ajun.

«Sculați, sculați boieri mari Florile dalbe.

***

Pom, artificii, moș o sa fie, un tern care merge singur. Uneori lucruri mai de preț...

Și alteori nimic.

Și pentru unii și pentru alții în noaptea care ne aduce pe Iisus, glasul copilăriei de totdeauna:

«Florile dalbe»...

Hait! iar am uitat să le aduc „Pa latul Sporturilor".

„CAND FRUNZELE VOR CADEA..."

Sunt cluburi pe care destinul le încearcă greu. Dintr'un defect de structură sau dintr'o infirmitate concepțională ele nu se pot realiza decât într'o conjunctură ideal de favorabilă, dar capotând în schimb la cele mai ușoare intemperii. O anume rezistență sufletească este permanent absentă și înfrângerea în cotiturile esențiale ale existenței lor echivalează aproape cu o certitudine.

Este cunoscut cazul unei mari grupări bucureștene — proprietara unui aport masiv la recrudescența footballului românesc — pe care nouile evenimente în loc să o transfigureze — cum ar fi fost de dorit — dimpotrivă, au desfigurat-o. Prefacerile recente au găsit-o goală, nepregătită, cu echilibrul pe un picior, prea slabă pentru o rezista uraganului inovator, prea dârză pentru a-și găsi pretextul unei salvări în refluxul adaptabilității.

Soarta grupărilor de felul celei în cauză este circumscrisă într'o alternativă de neînlăturat: or, o revizuire totală și încadrarea în realitățile vii care comandă viața noastră sportivă or, sublimarea mai mult sau mai puțin rapidă și demiterea forțată sau voluntară din marea familie de mâine și poimâine a sportului românesc.

Problema nu este, desigur, chiar atât de simplă. Peentrucă nu o abilă mișcare de translație sau abandonul unei măști și a unei grimase poate însemna adeziunea sinceră și totală la principiile actualmente călăuzitoare. Actul acesta de convertire implică o declanșare spontană a celor mai intime resorturi sufletești. Ezitările calculate sau aritmetica beneficiilor îl anulează și îl degradează. Ceremonia revizuirilor de conștiință trebue să se desfășoare onest, fără gânduri ascunse și fără garanții de securitate fizică sau morală.

Procesul pe care-l desbatem nu datează de eri, de alaltăeri. El constitue de multă vreme un fenomen de fixațiie în sportul românesc și pe care cadența vertiginoasă a manifestărilor și elanurilor noatsre ne-a interzis aducerea lui pe parapetul discuțiilor libere și critice.

Acum, mai mult ca oricând, procesul acesta trebue desbătut. Fiecare are datoria să înțeleagă că lumea veche trebue să renunțe în favoarea celei noui. Că sistemele trecute trebue să cedeze pasul metodelor prezente. Și că tot ce în ceasurile de față se cere aplicat și realizat este comandamentul imperios și necesar al însăși existenții noastre.

Cine crede altfel, își făurește visuri și iluzii. Acelora, care încă se mai îmbată cu apa dulce a utopiilor, le spunem o poveste. Este a lui Leonida Andreev, atât de umanul scriitor rus:

„Cică, într'un orășel pe malurile Volgei, un om cu dare de mână odată, era grav bolnav. Scăpătase și nu mai avea mijloace să-și îngrijească sănătatea. Doctorul, venit să-l vadă, îl examinează și clatină îngrijorat din cap. La plecare, pe prividorul casei, soția bolnavului îl întrebă dacă mai e vreo speranță. E dispusă să-și vândă bijuteriile de familie, casa, mobila, tot — absolut tot — ca să-și salveze bărbatul. Medicul îi răspunde, mobila, tot — absolut tot — ca să-și salveze bărbatul. Medicul îi răspunde, însă, că nu mai e nicio speranță. Și că la toamnă, când frunzele vor cădea, soțul ei nu va mai fi.

Intreaga această discuție este auzită de copilul muribundului. Destul de aproape ca să înțeleagă despre ce este vorba, destul de departe ca să nu fie văzut.

Doctorul pleacă Soția se duce să-și îmbărbăteze soțul iar apoi mama pornește să-și caute copilul. Dar copilul nu este nicăeri. Intr'un târziu, îl găsește în fundul grădinii, cățărat într'un pom, cu'n ac și ață în mână: cosea frunzele..."

Poate că povestea asta nu este lipsită de actualitate.

Lorin Firu

Semne bune..

(Constatări nesperate, într'un Crăciun ca toate Crăciunurile)

de L. ROȘIANU

De Crăciun se joacă football în aproape toate capitalele europene. Bineînțeleș mai puțin Bucureștii, unde jucătorii, conducătorii și publicul nu suportă aerul rece. Neobișnuința aceasta cu temperatura scăzută este veche și fără leac. Incercările eroice de a scoate pe arena înghețată câteva echipe a eșuat lamentabil în anii trecuți și au copleșit de oprobiu pe imprudenții inițiatori. De aceia nu vom regreta nici acum că pentru football, Crăciunul înseamnă tot atât de puțin cât a însemnat întotdeauna. Și paguba, mare, mică, se va adăuga neobservată la contul cât o zi de post pe care jucătorii, publicul și conducătorii l-au deschis odată cu înfiripirea primelor întreceri footballistice la noi.

Dar, nu pentru a face această constatare așternem rândurile de față. Istoriografia, e drept, nu are cadru mai potrivit decât în astfel de prilejuri, când trecerile în revistă festive, tradiționale și aproape obligatorii, predispun la eforturi spirituale mai mult sau mai puțin adequate. Vom sublinia doar faptul că anul acesta, prin derogare dela regula generală, jucătorii și conducătorii de club, cel puțin din București, înțeleg, fiecare după puterea și priceperea respectivă, să rămână în serviciu comandat, chit că termometrul arată minus 20 de grade. Singuri spectatorii țin să respecte tradiția printr'o retranșare strategică în pasivitatea hibernală, care nu cere nici eforturi fizice pentru dobândirea unui centimetru pătrat în tribuna Venusului și nici echilibristici pecuniare pe care contractul colectiv nu le îngădue ori cui.

Așa dar, jucătorii activează. Evident, activitate de culise, serioasă, lipsită de risc, aducătoare de câștiguri sau în orice caz plină de perspective. Cei cari altă dată pe vremea aceasta erau preocupați doar de o cât mai plăcută petrecere de sărbători sau de o odihnă cât mai confortabilă și cât mai prelungită cu putință, pe cheltuiala celor obișnuiți să cheltuiască, astăzi se străduiesc să găsească cele mai efiziente rețete de chiverniseală: contracte acontate oopios la cluburi cu dare de mână dar fără jucători, pașaoarte fără viză dar destul de bune pentru treceri clandestine în neant. Obiect de studiu fără meditație, de agitație fără proces de conștiință.

Despre jucătorii noștri mari și mici, cu onorabile și serioase excepțiuni, părerea este conturată nu de azi de eri. Așa că activitatea aceasta înfrigurată pe marginea mercantilului floros, se încadrează și se potrivește ca o mănușe pe construcția lor morală.

Și noi care credeam că vor folosi larna pentru a învăța măcar regulamentul unui joc în care se cred vedete.

Păcat...

*

Conducătorii de grupări, plămădiți din aluat mai consistent, oameni cari suportă stoic năzdrăvăniile vedetelor reale sau închipuite, au și ei preocuparea lor de larnă.

Bună, rea, o au: reconstrucția terenurilor.

Evident, preocupare gospodărească potrivită rostului pentru care a fost creiată de providență această categorie de oameni. Trupul nici cel mai nimerit, mai cu seamă dacă trebue să se dea cuvenitul respect unei vorbe înțelepte cu un gospodar, cu o sanie și cu o căruță.

(Continuare în pag. 2-a)

Protagoniștii racolajului: FRANȚA ȘI ITALIA

Foot-ballul european e încă suferind Există totuși excepții: U.R.S.S. și Jugoslavia

de Petre Gațu

Pretutindeni în Europa, footballul se găsește în perioada de refacere pentrucă — în sport ca și în celelalte domenii de activitate umană — războiul a lăsat urme uneori destul de adânci.

Dar, mai mult decât orice, pauza pe care a impus-o războiul sportului, în cazul nostru foot-ballul, a avut o înrăurire chiar periculoasă, deoarece nimic nu este mai dăunător unui sport decât pauza, lipsa de activitate sau de continuitate în raporturile internaționale.

Lipsa de competiție

In general eforturile de refacere a mișcării sportive sunt pe punctul de a fi încheiate. Și este cazul să subliniem aici vitalitatea extraordinară a polonezilor, jugoslavilor, cehoslovacilor, bergienilor, olandezilor, italienilor francezilor și în special, a sportivilor sovietici, care într'un timp atât de scurt — în comparație cu asprimea excesivă a războiului și distrugerile enorme ale naziștilor — au reușit să refacă aproape totul și să prezinte lumii întregi o activitate sportivă mai intensă și mai strălucită chiar decât înainte de război.

In toate însă — excepțiile sunt foarte puține — în cursul activității din ultimul timp, s'a remarcat lipsa de competiție de care un sport are neapărat nevoie. Și această lacună s'a făcut remarcată în jocurile internaționale singurele în măsură să ofere un just criteriu de apreciere și de măsurare a valorii actuale.

In rândurile ce urmează vom analiza succint situația din footballul diferitelor țări europene în lumina ultimelor rezultate și a câtorva aprecieri competente.

Protoconiștii Racolajului

Fără discuție că nu putem începe acest reportaj fără a aminti în primul rând cazul Franței și Italiei, protagoniștele... racolajului.

In aceste două țări, eforturile pentru refacere și redresarea technică au atins apogeul și în mare măsură, munca depusă a atins o fază finală. Dar, pentru a ajunge la un nivel cât mai apropiat de cel dinainte de război, clubarile, ca și federațiile respective, au făcut uz de racolaj. Astăzi, în Franța activează cei mai mulți jucători străini: unguri, cehi, italieni, austriaci, africani, spanioli și se anunță achiziționarea și a unei serii întregi de sud-americani; în timp ce italienii fac apel la servicille

(Continuare în pag. 2-a)

TOMMY LAWTON
centru-atacant al Chelsei și echipei Angliei

Italia-Austria

la 10 Ianuarie la hockey pe gheață

MILANO 22 (Serviciul nostru special). — Matchul internațional de hockey pe gheață Italia — Austria a fost definitiv fixat pentru data de 10 Ianuarie la Milano.

Sadowski pe lista neagră

Jucătorii cu note bune — jucătorii cu note proaste, într'un reportaj curios totuși

V'ați gândit vreodată la conducătorii de grupări?

Dacă ați făcut-o serios suntem siguri că ați ajuns la concluzia — una singură e posibilă — că nu sunt defel de invidiat.

Capriciile jucătorilor, rezultatele dureroase, regia de acoperit, etc., sunt numai fragmente din greutățile care, stoic, le suportă pentrucă... așa le este dat.

Acestor conducători — anume celor care grijesc de cele patru grupări bucureștene din Divizia Națională A — le-am pus la dispoziție coloanele noastre, pentru o anchetă delicată: care este jucătorul care le-a produs satisfacția cea mai mare în trecut sezon și care a fost autorul celei mai puternice desamăgiri.

Și răspunsurile vă stau la dispoziție în ordinea în care au fost înregistrate.

Președintele grupării Ciocanul, d. Ștefan Kaufmann, se găsea după un dureros și neașteptat eșec din partea Carmenului.

Ne-am fi așteptat să tune și să fulgere, gata să nimicească jucătorii respectivi.

D-sa însă ne-a deziluzionat, sub acest raport, cu un răspuns care trădează sportivul de rassă:

„Sunt conducător efectiv de 23 de ani. Imi este, deaceea, imposibil să răspund la o întrebare ca aceea formulată de Dvs. Dacă aș făcea-o aș desminți tot trecutul meu.

Vă rog, deaceea, să înregistrați declaralia că toți jucătorii grupării mi-au dat satisfacție".

Cum vedeți am făcut plăcerea d-lui Kaufmann înregistrându-i declaralia. Dar subliniem că suntem siguri că nici măcar d-sale nu este de acord cu întreg conținutul ei.

D. av. Ionel Mociornită, președintele grupării Carmen, a avut un sezon am

(Continuare în pag. 3-a)

I. KRAMER - ARMA SECRETA a Statelor Unite în matchul de tenis cu Australia

ULTIMUL episod al ediției 1946 a «Cupei Davis» se va consuma între 26 și 28 Decembrie, în Australia pe courts-urile Kuoiong din Melbourne. Protagoniștii îi cunoașteți, desigur: J. Bromwich, D. Pails, A. Quist și T. Long, reprezentând Australia, actuala deținătoare a «salatierei» pusă în joc de americanul Davis. J. Kramer, Fr. Parker, T. Schroeder și G. Mulloy reprezentând Statele Unite.

O «armă secretă»

TENNISMENII americani se află în Australia încă dela sfârșitul lunii trecute — pentru aclimatizare — și au luat parte împreună cu viitorii lor rivali la un turneu al Victoriei. Teți americanii care au participat au fost învinși de australieni care dețin o formă excelentă. O singură excepție: Jak Kramer care a fost sfătuit de specționarul echipei, d. W. Pate, să nu ia parte ci să continue antrenamentele lui ușoare.

«Kramer va fi «arma secretă» a noastră a spus d. Pate așa că e mai bine ca Australienii să nu i cunoască justa valoare decât în cursul finalei.

Formațiile

ECHIPELE au fost alcătuite abia săptămâna trecută, iatăle:

AUSTRALIA Simplu: Bromwich și Pails, Dublu: Bromwich—Long U. S. A. Simplu: Kramer și Parker; Dublu: Kramer—Schroeder.

Două meciuri «cheie»

UN PRONOSTIC este greu de for-

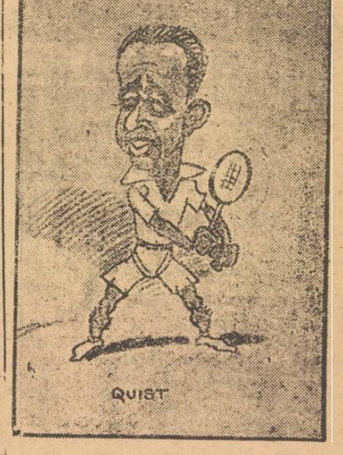

mulat deși după rezultatele înregistrate în Turneul Victoriei, Australia ar fi net favorită.

Un succes american nu este imposibil mai ales dacă Parker va reuși să dispună de Pails iar «dublu» va fi pierdut de Australieni — Acestea sunt după părerea specialiștilor, matchurile «cheie» ale întâlnirii

...și un protest american

JUCATORII americani au protestat în cursul Turneului Victoriei contra faptului că Bromwich, în timp ce servea prima mingie o lasă pe cealaltă să cadă pe teren. W. Pate a atras din nou atențiunea Australienilor să interzică lui Bromwich acest «capriciu».

Gazeta Sporturilor
urează cetitorilor săi
Sărbători Fericite

REPORTAJ pentru un număr festiv

Găsesc că este un obiceiu foarte prost să se cuiteze numere speciale de Crăciun. Mai întâi, nu este practic pentru cititor căci plătește dublu un număr cam simplu. Apoi nu e bine pentru noi, gazetarii că trebue să ne sucim capul ca să găsim subiecte «speciale», pentrcă un «subiect simplu» nu ajunge. Ești nevoit să scri în grabă fiindcă ediția se închide de vreme și mai ești obligat să dai tot «articole festive» și la almanahuri și reviste. Caută subiecte cu lumânarea.

Dealtfel am avut totdeauna oroare de «numere festive». In fond, nu se scrie nimic nou. Totul e vechiu, poveștești fațe pe care le-ai mai scris odată, ilustrate cu aceleași mutre rânjite sau învechite ale unor vedete care le-ai întâlnit cândva.

Trebue să mărturisesc aci-fiindcă am un acces de sinceritate — că în fiecare număr de Crăciun, de vreo zece ani încoace public același articol. Il am păstrat cu grije într'un sertar, căutări de alt articol intitulat «Ziua Sporturilor» și care a apărut cam de zece ori. Toată lumea ni a repede. Un articol trăește 24 ore. Cine și ar fi amintit că articolul meu de hockey de anul trecut a apărut și acum doi ani? In fiecare, an de Paște în «Gazeta Sporturilor» publicăm clișeul unui ou mare, cu urare «la mulți ani» veți vedea și de Paște 1947 și nu veți observa că a mai fost publicat.

Dacă personal nu m'aș fi plictisit de articolul cu hockeyul poate l'aș fi găsit și anul acesta!

Așa se numește «articol festiv».

Găsesc că este un obiceiu foarte prost să se cuiteze numere speciale de Crăciun. Mai întâi, nu este practic pentru cititor căci plătește dublu un număr cam simplu. Apoi nu e bine pentru noi, gazetarii că trebue să ne sucim capul ca să găsim subiecte «speciale», pentrcă un «subiect simplu» nu ajunge. Ești nevoit să scri în grabă fiindcă ediția se închide de vreme și mai ești obligat să dai tot «articole festive» și la almanahuri și reviste. Caută subiecte cu lumânarea.

Dealtfel am avut totdeauna oroare de «numere festive». In fond, nu se scrie nimic nou. Totul e vechiu, poveștești fațe pe care le-ai mai scris odată, ilustrate cu aceleași mutre rânjite sau învechite ale unor vedete care le-ai întâlnit cândva.

Trebue să mărturisesc aci-fiindcă am un acces de sinceritate — că în fiecare număr de Crăciun, de vreo zece ani încoace public același articol. Il am păstrat cu grije într'un sertar, căutări de alt articol intitulat «Ziua Sporturilor» și care a apărut cam de zece ori. Toată lumea ni a repede. Un articol trăește 24 ore. Cine și ar fi amintit că articolul meu de hockey de anul trecut a apărut și acum doi ani? In fiecare, an de Paște în «Gazeta Sporturilor» publicăm clișeul unui ou mare, cu urare «la mulți ani» veți vedea și de Paște 1947 și nu veți observa că a mai fost publicat.

Dacă personal nu m'aș fi plictisit de articolul cu hockeyul poate l'aș fi găsit și anul acesta!

Așa se numește «articol festiv».

FIINDCA pomenim de această specialitate, trebue să vă povestesc păfania unui ziarist care urma să ia un interview pentru numărul de Crăciun d lui G. Tătărăscu, în timpul unei guvernări trecute.

Amicul nostru s'a prezentat la minister, într'o seară de Decembrie, înainte de Crăciun. I se fixase oră și festul premier nu a venit. Ziaristul s'a așezat într'un fotoliu al cabinetului și chiosit cum era, a adormit.

Când s'a trezit, era dimineață și femeile de serviciu făcea curat prin minister. Omul a deschis ochii, a privit înspăimântat împrejur și nu și dă dea seama unde se afla.

Când a urcat scările redacției povestind colegilor păfania se jura pe toți sfinții că nu își aduce aminte cum a ajuns în cabinetul ministrului.

Firește de Crăciun n'a mai apărut niciun interview.

*

Reportajul cel mai inedit urma să apară în «Gazeta Sporturilor» acum opt ani. Secretarul nostru de redacție, pe atunci regretatul M. Silvian, a plecat mai devreme acasă și și-a lăsat ca ajutor un biet coleg cam nexperimentat în vremea aceia. Baratki se operea de apendicită și noi puși pe farse, am eșit pe ușa redacției și ne am dus la telefonul vecinului de unde am chemat redacția.

— Allo, «Gazeta?» Aci e Costică Bauer dela C.F.R. Am o veste tristă Baratki a fost operat azi și a murit..

La celălalt capăt al firului secretarul înterimar s'a zăpăcit. O știre extraordinară și el e... singur.

Noi am plecat râzând și ne am dus spre centru comentând farsa. Eram tineri și lumea era a noastră. Ne-am oprit să privim vitrinele, am intrat într'o berărie și când să ajungem pe Bulevardul Elisabeta colț cu calea Victoriei, ne apare în fața Anei Dumbrăveanu care era reporter acreditat pe lângă Prefectură.

— Ați auzit băeți a murit Baratki!

Noi am rămas tablou și ca un fuiger ne am repezit fiecare la redacțiile noastre Când ajungem la «Dimineața» colegul Cernea ne ia repede.

— A murit Baratki, am pus știrea și pe afiș.

— Păi să i scrim un necrolog mai mare...

— Nu e nevoe. Am scris eu!

Nu puteam să ne dumerim cum farsa nascocită de noi pentru «Gazetă» s'a făcut fapt adevărat. Am pus mâna pe telefon și am chemat Sanatoriul St Vincent de Paul Suna ocupat! Am cerut redacția la «Universul» unde lucra Petre Gațu. Acolo știrea se confirma.

Infine găsim sanatoriul liber. Cerem detalii întrebăm pe nerăsuflate de înmormântare. Medicul de serviciu ne răspunde calm

— Nimeni nu mai moare de apendicită. Baratki a fost operat și poate o lună o să joace un football de o să vă speriați!

Când am pus telefonul în furcă ne simțeam foarte nedumeriți Am dat dispoziții să se arunce materia culeasă cu necrologul prematur și ne-am pus pe cercetări, cum a ajuns știrea la Prefectură și la celelalte gazete.

Am aflat repede Interimarul secretar al «Gazetei» având falsa știre, debitată de noi a căutat pe subsemnatul pe la «Dimineața» și la «Lupta», dând în același timp și «bomba» Cei dela «Lupta» receptionând niște știri dela Prefectură au dat reporterului Dumbrăveanu și știrea cu «moartea lui Baratki».

Câteva minute mai târziu Dumbrăveanu a eșit pe stradă și ne-a dat nouă vestea pe care tot noi am lansat-o un sfert de oră înainte Așa era să cădem victimele propriei noastre farse

*

Oare nu am mai scris odată, povestea aceasta?

Dar nu-i nimic, e reporaj de Crăciun.

Art. Vogel

NUMARUL VIITOR
AL ZIARULUI NOSTRU
APARE
SAMBATA 28 DECEMBRIE